ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MACIEJ SZPUNAR
της 19ης Οκτωβρίου 2016[1]

Υπόθεση C-60/15 P

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH
κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως — Πρόσβαση σε περιβαλλοντικές πληροφορίες — Σύμβαση του Ώρχους — Άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′ — Λόγοι αρνήσεως της προσβάσεως — Εμπιστευτικός χαρακτήρας των εργασιών των δημόσιων αρχών — Κανονισμός (ΕΚ) 1367/2006 — Άρθρο 6, παράγραφος 1 — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Άρθρο 4, παράγραφοι 3 και 5 — Προστασία της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων θεσμικού οργάνου — Εναντίωση κράτους μέλους — Πληροφορίες σχετικές με εγκαταστάσεις τις οποίες αφορά η διαδικασία κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου — Μερική άρνηση προσβάσεως»

Εισαγωγή

1. Με την κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, η Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (στο εξής: Saint-Gobain Glass Deutschland) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 11ης Δεκεμβρίου 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland κατά Επιτροπής (T-476/12, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2014:1059), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 17ης Ιανουαρίου 2013 (GestDem 3273/2012), περί μερικής απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφο που διαβίβασε στην Επιτροπή η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στο πλαίσιο της διαδικασίας κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου την οποία προβλέπει το άρθρο 10α της οδηγίας 2003/87/ΕΚ[2] (στο εξής: επίδικη απόφαση).

2. Η νομική προβληματική την οποία θέτει η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως θα επιτρέψει στο Δικαστήριο να ασχοληθεί με την αρχή της συσταλτικής ερμηνείας των λόγων αρνήσεως της προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες[3], την οποία προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1367/2006[4], καθώς και να ερμηνεύσει τον λόγο απορρίψεως που άπτεται του

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με τη θέσπιση συστήματος εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου εντός της Κοινότητας και την τροποποίηση της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2003, L 275, σ. 32).

3 — Επισημαίνω ότι η ίδια προβληματική, μεταξύ άλλων, τίθεται και στην υπόθεση ClientEarth κατά Επιτροπής (C-57/16 P) που εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

4 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 2006, για την εφαρμογή στα όργανα και τους οργανισμούς της Κοινότητας των διατάξεων της Συμβάσεως του Ώρχους, σχετικά με την πρόσβαση στις πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (ΕΕ 2006, L 264, σ. 13).

εμπιστευτικού χαρακτήρα των εργασιών των αρμόδιων αρχών και προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, της Συμβάσεως για την πρόσβαση σε πληροφορίες, τη συμμετοχή του κοινού στη λήψη αποφάσεων και την πρόσβαση στη δικαιοσύνη για περιβαλλοντικά θέματα (στο εξής: Σύμβαση του Ώρχους) [5].

Το νομικό πλαίσιο

3. Το άρθρο 4 της Συμβάσεως του Ώρχους ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε μέρος εξασφαλίζει ότι, υπό τους όρους των ακολούθων παραγράφων του παρόντος άρθρου, οι δημόσιες αρχές, ανταποκρινόμενες σε αίτημα για περιβαλλοντικές πληροφορίες, διαθέτουν τις εν λόγω πληροφορίες στο κοινό […]:

α) χωρίς να πρέπει να δηλωθεί η ύπαρξη συμφέροντος·

[…]

4. Αίτημα για περιβαλλοντικές πληροφορίες δύναται να απορρίπτεται, εάν η κοινολόγηση θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις:

α) στον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εργασιών των δημοσίων αρχών, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο·

[…]

Οι προαναφερόμενοι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται υπό στενή έννοια, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από την κοινολόγηση και λαμβανομένου υπόψη κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες σχετίζονται με εκπομπές στο περιβάλλον.

[…]»

4. Το άρθρο 4, παράγραφοι 3 και 5, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 [6], το οποίο φέρει τον τίτλο «Εξαιρέσεις», ορίζει τα εξής:

«3. Προκειμένου περί εγγράφου που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει, το εν λόγω θεσμικό όργανο αρνείται την πρόσβαση εάν η γνωστοποίηση του εγγράφου θα έθιγε σοβαρά την οικεία διαδικασία λήψης αποφάσεων, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[…]

5. Ένα κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μην δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από αυτό χωρίς προηγούμενη συμφωνία του.»

5 — Σύμβαση που υπογράφηκε στο Ώρχους (Δανία) στις 25 Ιουνίου 1998 και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 2005/370/ΕΚ του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 2005 (ΕΕ 2005, L 124, σ. 1).

6 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43).

5. Το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εφαρμογή των εξαιρέσεων όσον αφορά τις αιτήσεις πρόσβασης σε περιβαλλοντικές πληροφορίες», προβλέπει στην παράγραφο 1:

«Όσον αφορά το άρθρο 4 παράγραφος 2 πρώτο και τρίτο εδάφιο του [κανονισμού 1049/2001], εξαιρέσει των ερευνών, ιδίως εκείνων που αφορούν τυχόν παραβάσεις του [δικαίου της Ένωσης], θεωρείται ότι υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον που επιβάλλει τη δημοσιοποίηση των πληροφοριών, όταν οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον. Όσον αφορά τις λοιπές εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4 του [κανονισμού 1049/2001], οι λόγοι απόρριψης ερμηνεύονται περιοριστικά, λαμβανομένου υπόψη του δημοσίου συμφέροντος που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση και του κατά πόσον οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν εκπομπές στο περιβάλλον.»

Το ιστορικό της διαφοράς

6. Το ιστορικό της διαφοράς, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, συνοψίζεται ως εξής.

7. Η Saint-Gobain Glass Deutschland είναι εταιρία που δραστηριοποιείται στην παγκόσμια αγορά γυαλιού και εκμεταλλεύεται εγκαταστάσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2003/87.

8. Με επιστολή της 3ης Ιουλίου 2012, η αναιρεσείουσα ζήτησε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή τη δημοσιοποίηση του εγγράφου που είχε διαβιβάσει η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στο πλαίσιο της διαδικασίας δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής του άρθρου 10α της οδηγίας 2003/87. Το έγγραφο αυτό περιέχει πληροφορίες σχετικά με ορισμένες εγκαταστάσεις της αναιρεσείουσας στο γερμανικό έδαφος και, ειδικότερα, στοιχεία σχετικά με την «αρχική εγκατεστημένη παραγωγική ικανότητα» και τον προσωρινό αριθμό κατανεμόμενων δικαιωμάτων εκπομπής για την περίοδο 2013-2020.

9. Μετά την απόρριψη της αρχικής αιτήσεώς της, η αναιρεσείουσα υπέβαλε, με επιστολή της 7ης Αυγούστου 2012, επιβεβαιωτική αίτηση προσβάσεως στα έγγραφα.

10. Ορισμένες από τις οικείες πληροφορίες δημοσιοποιήθηκαν από τις γερμανικές αρχές.

11. Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή επέτρεψε τη μερική πρόσβαση στις ζητούμενες πληροφορίες, δηλαδή στις πληροφορίες που είχαν δημοσιοποιήσει οι γερμανικές αρχές καθώς και σε ορισμένες άλλες μη ουσιώδεις πληροφορίες, και αρνήθηκε την πρόσβαση στις υπόλοιπες.

12. Αφενός, η Επιτροπή θεμελίωσε την απορριπτική απόφασή της στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, εκτιμώντας ότι η πλήρης δημοσιοποίηση των ζητούμενων πληροφοριών θα έθιγε σοβαρά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεών της που βρισκόταν σε εξέλιξη και αφορούσε σχεδόν 12 000 εγκαταστάσεις στα 27, τότε, κράτη μέλη. Κατά την Επιτροπή, η πλήρης γνωστοποίηση των εν λόγω πληροφοριών θα επέτρεπε στο κοινό, και ιδίως στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, να θέσουν ερωτήματα ή να διατυπώσουν κριτική όσον αφορά τις πληροφορίες που είχαν διαβιβάσει τα κράτη μέλη, πράγμα που θα μπορούσε να δημιουργήσει προσκόμματα στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων τόσο από την Επιτροπή όσο και από τα κράτη μέλη. Τα προσκόμματα αυτά θα μπορούσαν, με τη σειρά τους, να καθυστερήσουν σημαντικά την εν λόγω διαδικασία λήψεως αποφάσεων και να επηρεάσουν δυσμενώς τον διάλογο μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών.

13. Η Επιτροπή δεν διαπίστωσε την ύπαρξη υπερισχύοντος δημόσιου συμφέροντος κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, που να δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των ζητούμενων πληροφοριών, διευκρινίζοντας ότι τα συμφέροντα που επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα με την αίτησή της ήταν ιδιωτικής καθαρά φύσεως. Εν προκειμένω, τα συμφέροντα γενικού ενδιαφέροντος ήταν η εξασφάλιση της λήψεως αποφάσεων ανεπηρέαστα από κάθε εξωτερική

παρεμβολή και η διατήρηση του κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ της Επιτροπής και των γερμανικών αρχών. Εξάλλου, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι σημαντικό μέρος των ζητούμενων πληροφοριών είχε δημοσιοποιηθεί από τις γερμανικές αρχές και ανέφερε ότι, ως εκ τούτου, το κοινό είχε αποκτήσει πρόσβαση στα κυριότερα στοιχεία του προγράμματος εναρμονισμένης δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής.

14. Τέλος, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι πληροφορίες που ζήτησε η αναιρεσείουσα ήταν περιβαλλοντικές πληροφορίες, το άρθρο 6 του κανονισμού 1367/2006 δεν περιείχε καμία διάταξη η οποία να επιτρέπει να αποκλειστεί η εφαρμογή της εξαιρέσεως που προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001.

15. Αφετέρου, για τους σκοπούς του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, εφόσον οι ζητούμενες πληροφορίες προέρχονταν από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Επιτροπή διαβουλεύθηκε με το εν λόγω κράτος μέλος, το οποίο αντιτάχθηκε στη δημοσιοποίησή τους. Το κράτος μέλος αιτιολόγησε την εναντίωσή του παραπέμποντας στην εξαίρεση που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστήριξε ότι η Επιτροπή δεν είχε εκδώσει ακόμη απόφαση σχετικά με τις επίμαχες πληροφορίες και ότι η πίεση για την έκδοση αποφάσεως εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας ήταν σημαντική. Η Επιτροπή έκρινε ότι οι λόγοι αυτοί ήταν prima facie λυσιτελείς.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

16. Με δικόγραφο της 31ης Οκτωβρίου 2012, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά της σιωπηρής αποφάσεως της Επιτροπής περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως.

17. Μετά την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα προσάρμοσε τα αιτήματα της προσφυγής της κατά τρόπον ώστε να διώκουν την ακύρωση αυτής της αποφάσεως.

18. Προς στήριξη της προσφυγής της, η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε ουσιαστικά δύο λόγους οι οποίοι αντλούνταν, ο μεν πρώτος, από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, ο δε δεύτερος, από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001.

19. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως αβάσιμη και καταδίκασε την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Τα αιτήματα των διαδίκων

20. Με την αίτησή της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21. Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα.

Ανάλυση της αιτήσεως αναιρέσεως

22. Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους οι οποίοι αντλούνται, ο μεν πρώτος, από εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, ο δε δεύτερος, από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

23. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον ερμήνευσε υπερβολικά διασταλτικά τον λόγο αρνήσεως της προσβάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

24. Επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε κρίνοντας ότι θεσμικό όργανο μπορεί να επικαλεστεί αυτόν τον λόγο αρνήσεως για έγγραφο «το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει» και ότι, συνεπώς, η εφαρμογή του δεν περιορίζεται στα έγγραφα που συντάσσονται στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων δημόσιας αρχής, αλλά επεκτείνεται και στα έγγραφα που «συνδέονται άμεσα με τα ζητήματα τα οποία εξετάζονται στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας λήψεως αποφάσεων» (σκέψεις 87 και 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

25. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι αυτή η ερμηνεία, η οποία βασίζεται σε νομολογία που δεν άπτεται του τομέα της προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες, είναι αντίθετη προς τον σκοπό τον οποίο διώκει η Σύμβαση του Ώρχους και ο οποίος έγκειται στο να καταστεί διαφανής η διαδικασία λήψεως αποφάσεων στον τομέα του περιβάλλοντος από τις δημόσιες αρχές και να δοθεί η δυνατότητα στο κοινό να ασκεί επιρροή στη διαδικασία αυτή. Κατά την αναιρεσείουσα, η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι είναι απαραίτητο να εξασφαλιστεί ότι οι διοικητικές διαδικασίες διεξάγονται με ηρεμία και να προστατευθούν από έξωθεν πιέσεις (σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως) δεν συνάδει με αυτόν τον σκοπό.

26. Κατά την αναιρεσείουσα, η οικεία διάταξη της Συμβάσεως του Ώρχους, και συγκεκριμένα το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, δεν προστατεύει το σύνολο της διοικητικής διαδικασίας, αλλά μόνον τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εργασιών. Στην έννοια των «εργασιών» εμπίπτει αποκλειστικά η εσωτερική διαδικασία διαβουλεύσεως και λήψεως αποφάσεων από την εν λόγω αρχή, διαδικασία η οποία αφορά τη λήψη αποφάσεως επί της ουσίας, εξαιρουμένων των πραγματικών περιστατικών βάσει των οποίων διεξάγεται η διαδικασία και τα οποία δεν προστατεύονται. Το ενδεχόμενο και μόνον η δημοσιοποίηση αυτή των πληροφοριών να προκαλέσει ερωτήματα και επικρίσεις δεν αρκεί προκειμένου να δικαιολογήσει την άρνηση προσβάσεως στα έγγραφα, διότι αυτά τα ερωτήματα και οι επικρίσεις αποτελούν εγγενή στοιχεία του σκοπού της διαφάνειας.

27. Η Επιτροπή εκφράζει αμφιβολίες όσον αφορά το παραδεκτό του πρώτου λόγου αναιρέσεως. Αφενός, υποστηρίζει ότι η αναιρεσείουσα απαραδέκτως προβάλλει στο παρόν στάδιο φερόμενη ασυμβατότητα του κανονισμού 1367/2006 με τη Σύμβαση του Ώρχους. Αφετέρου, υπογραμμίζει ότι, αν πρόθεση της αναιρεσείουσας είναι να επικαλεστεί την απαίτηση περί σύμφωνης ερμηνείας προς την εν λόγω σύμβαση, ο ισχυρισμός αυτός συνιστά νέο λόγο τον οποίο δεν είχε επικαλεστεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

28. Επί της ουσίας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, την οποία ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, είναι ορθή. Η Επιτροπή φρονεί ότι η έννοια των «εργασιών των δημοσίων αρχών», κατά το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, της Συμβάσεως του Ώρχους, δεν περιορίζεται στη διαδικασία διαβουλεύσεως των αρχών. Κατά την Επιτροπή, ακόμη και αν έγγραφο, όπως αυτό που αποτελεί το αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως, δεν εκθέτει τις εσωτερικές διαβουλεύσεις δημόσιας αρχής, αλλά απλώς χρησίμευσε στην εν λόγω αρχή για τη θεμελίωση της αποφάσεώς της, η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο μπορεί να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, της Συμβάσεως του Ώρχους.

Επί του παραδεκτού

29. Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό του πρώτου λόγου αναιρέσεως, υποστηρίζοντας ότι το επιχείρημα που αντλείται από το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, της Συμβάσεως του Ώρχους συνιστά νέο λόγο του οποίου επίκληση γίνεται, για πρώτη φορά, κατά το αναιρετικό στάδιο.

30. Υπενθυμίζω ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν επιτρέπεται στους διαδίκους να προβάλουν για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου επιχείρημα που δεν είχαν προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως περιορίζεται κατ' αρχήν στον έλεγχο της εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτιμήσεως των ισχυρισμών που συζητήθηκαν ενώπιόν του. Εντούτοις, ο περιορισμός αυτός δεν εφαρμόζεται στα επιχειρήματα τα οποία αποτελούν απλώς περαιτέρω ανάπτυξη επιχειρήματος που έχει προβληθεί πρωτοδίκως[7].

31. Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, υποστηρίζοντας ότι οι λόγοι απόρριψης πρέπει να ερμηνεύονται συσταλτικά. Η αναιρεσείουσα επικαλέστηκε τον σκοπό του κανονισμού 1367/2006, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση της εφαρμογής της Συμβάσεως του Ώρχους. Υποστήριξε ότι ο λόγος που επικαλείται η Επιτροπή δεν επέτρεπε την άρνηση της προσβάσεως στις πληροφορίες σχετικά με το πραγματικό πλαίσιο, οι οποίες δεν άπτονται της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως stricto sensu, αλλά αποκλειστικά της πραγματικής βάσεως της εν λόγω διαδικασίας (βλ., ιδίως, σκέψεις 41 και 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

32. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προέβαλε ανάλογα επιχειρήματα, επισημαίνοντας, επιπλέον, ότι η ερμηνεία την οποία υποστηρίζει προκύπτει και από το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, της Συμβάσεως του Ώρχους.

33. Επισημαίνω ότι η αναιρεσείουσα, όπως προκύπτει από τα επιχειρήματα που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν επικαλείται τη Σύμβαση του Ώρχους προκειμένου να αμφισβητήσει το κύρος του κανονισμού 1367/2006, πράγμα που θα μετέβαλλε πράγματι την έκταση της διαφοράς, αλλά στηρίζεται αποκλειστικά στην απαίτηση περί σύμφωνης προς τη Σύμβαση του Ώρχους ερμηνείας του κανονισμού.

7 — Απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Areva κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-247/11 P και C-253/11 P, EU:C:2014:257, σκέψεις 113 και 114 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

34. Δεδομένου ότι, πρωτοδίκως, η αναιρεσείουσα είχε επικαλεστεί παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, με το οποίο τέθηκε σε εφαρμογή το άρθρο 4 της Συμβάσεως του Ώρχους, το Γενικό Δικαστήριο ήταν αρμόδιο να ερμηνεύσει τη διάταξη του κανονισμού την οποία επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα λαμβάνοντας υπόψη τις οικείες διατάξεις της εν λόγω συμβάσεως, βάσει της αρχής της σύμφωνης προς το διεθνές δίκαιο ερμηνείας [8].

35. Υπ' αυτές τις συνθήκες, φρονώ ότι το επιχείρημα που αντλείται από το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Ώρχους αποτελεί απλώς περαιτέρω ανάπτυξη επιχειρήματος που έχει προβληθεί πρωτοδίκως από την αναιρεσείουσα και αντλείται από παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

36. Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

Επί της ουσίας

– Η υποχρέωση σύμφωνης προς τη Σύμβαση του Ώρχους ερμηνείας

37. Η Σύμβαση του Ώρχους, η οποία εγκρίθηκε με την απόφαση 2005/370, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης. Προσχωρώντας στη Σύμβαση του Ώρχους, η Ευρωπαϊκή Ένωση δεσμεύτηκε, μεταξύ άλλων, να διασφαλίσει, στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης, πρόσβαση στις περιβαλλοντικές πληροφορίες σύμφωνα με τις διατάξεις της εν λόγω συμβάσεως [9].

38. Για να ανταποκριθεί σε αυτή τη δέσμευση, ο νομοθέτης της Ένωσης εξέδωσε δύο πράξεις, την οδηγία 2003/4/ΕΚ [10], που απευθύνεται στα κράτη μέλη, και τον κανονισμό 1367/2006, ο οποίος αφορά τα θεσμικά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης.

39. Εφόσον ο νομοθέτης της Ένωσης, με την έκδοση των δύο αυτών πράξεων, επιδίωκε να διασφαλίσει ότι το δίκαιο της Ένωσης συνάδει με τη Σύμβαση του Ώρχους, το κείμενο της συμβάσεως πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την ερμηνεία τους [11].

40. Επισημαίνω, εξάλλου, ότι είναι σκόπιμο να εξασφαλιστεί η συνεκτική ερμηνεία των δύο αυτών πράξεων –της οδηγίας 2003/4 και του κανονισμού 1367/2006– καθόσον θέτουν σε εφαρμογή τις ίδιες διατάξεις της Συμβάσεως του Ώρχους. Ελλείψει ρητής ενδείξεως περί του αντιθέτου, είναι λογικό να γίνει δεκτό ότι ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να θέσει σε εφαρμογή την εν λόγω σύμβαση κατά τρόπο ενιαίο στο δίκαιο της Ένωσης, τόσο για τα κράτη μέλη όσο και για τα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

41. Επισημαίνω ότι οι ανωτέρω παρατηρήσεις έγιναν δεκτές από τους διαδίκους. Ειδικότερα, η Επιτροπή, με το υπόμνημά της επί της αιτήσεως αναιρέσεως, δέχθηκε ότι ο προβαλλόμενος λόγος απορρίψεως πρέπει να ερμηνευθεί με γνώμονα το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Ώρχους και κατά τρόπο συνεπή προς το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2003/4.

8 — Απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 1996, Επιτροπή κατά Γερμανίας (C-61/94, EU:C:1996:313, σκέψη 52). Βλ. σημείο 39 των παρουσών προτάσεων.

9 — Απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Fish Legal και Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, σκέψη 35). Βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 22ας Δεκεμβρίου 2010, Ville de Lyon (C-524/09, EU:C:2010:822, σκέψη 36), και της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, σκέψη 30).

10 — Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 28ης Ιανουαρίου 2003, για την πρόσβαση του κοινού σε περιβαλλοντικές πληροφορίες και για την κατάργηση της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου (ΕΕ 2003, L 41, σ. 26).

11 — Βλ., υπό την έννοια αυτή, όσον αφορά την οδηγία 2003/4, αποφάσεις της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, σκέψη 40), καθώς και της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Fish Legal και Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, σκέψη 37).

– Η έννοια των «εργασιών των δημόσιων αρχών»

42. Το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α′, της Συμβάσεως του Ώρχους προβλέπει τη δυνατότητα αρνήσεως της προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες, αν η κοινολόγησή τους θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις στον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εργασιών των δημοσίων αρχών, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο. Ο ίδιος [12] λόγος απορρίψεως προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2003/4.

43. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γράμμα των δύο αυτών διατάξεων παρουσιάζει ορισμένες γλωσσικές αποκλίσεις. Όσον αφορά τα αυθεντικά κείμενα της Συμβάσεως του Ώρχους, η μεν απόδοση στη γαλλική γλώσσα αναφέρεται σε «délibérations des autorités publiques», ενώ στην απόδοση στην αγγλική χρησιμοποιείται ο όρος «proceedings [of public authorities]», που μπορεί να γίνει νοητός κατά τρόπο ευρύτερο.

44. Ομοίως, στην οδηγία 2003/4, σε ορισμένες γλωσσικές αποδόσεις χρησιμοποιείται όρος που αντιστοιχεί στις «διαβουλεύσεις» ή ακόμη και στις «εσωτερικές διαβουλεύσεις» [13], ενώ σε άλλες γίνεται λόγος, κατά τρόπο ευρύτερο, για τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των διαδικασιών, των εργασιών ή των διαδικαστικών ενεργειών δημόσιας αρχής [14].

45. Προκειμένου να δοθεί ενιαία ερμηνεία στην επίδικη διάταξη, η οποία περιέχεται στη Σύμβαση του Ώρχους και στις νομικές πράξεις με τις οποίες μεταφέρθηκε η σύμβαση στο δίκαιο της Ένωσης, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη η οικονομία και ο σκοπός των εν λόγω πράξεων [15].

46. Σκοπός της Συμβάσεως του Ώρχους και της οδηγίας 2003/4 είναι να εξασφαλίσουν αυξημένη πρόσβαση του κοινού στις περιβαλλοντικές πληροφορίες, προβλέποντας το δικαίωμα προσβάσεως ως γενικό κανόνα και περιορίζοντας τη δυνατότητα απορρίψεως σε συγκεκριμένες και σαφώς καθοριζόμενες περιπτώσεις [16]. Με τις εν λόγω πράξεις διακηρύσσεται η αρχή ότι οι λόγοι αρνήσεως προσβάσεως ερμηνεύονται συσταλτικά [17].

47. Λαμβανομένου υπόψη αυτού του σκοπού, η έννοια των «εργασιών των δημόσιων αρχών» δεν μπορεί, κατά τη γνώμη μου, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αφορά το σύνολο της διαδικασίας ενώπιον δημόσιας αρχής. Μια τέτοια, εξαιρετικά διασταλτική, ερμηνεία δεν θα επέτρεπε να οριοθετηθεί το περιεχόμενο του οικείου λόγου απορρίψεως και να ερμηνευθεί συσταλτικά.

48. Υπέρ της στενότερης ερμηνείας της έννοιας των «εργασιών», όπως αυτή προκύπτει ιδίως από το γαλλικό κείμενο της Συμβάσεως του Ώρχους, συνηγορούν, κατά την άποψή μου, οι προπαρασκευαστικές εργασίες.

12 — Στο άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2003/4 χρησιμοποιείται αντίστοιχος όρος και, συγκεκριμένα, ο «εμπιστευτικός χαρακτήρας των διαδικασιών».

13 — Ιδίως στη γαλλική, γερμανική (Beratungen von Behörden) και ιταλική (deliberazioni interne delle autorità pubbliche).

14 — Ιδίως στην αγγλική, ολλανδική (handelingen van overheidsinstanties), λιθουανική ([valdžios institucijų] procesinių veiksmų konfidencialumas) και πολωνική (poufność działań organów władzy publicznej). Στην ισπανική γλώσσα η απόδοση της οδηγίας 2003/4 (procedimientos de las autoridades públicas) αποκλίνει από την επίσημη μετάφραση της συμβάσεως (deliberaciones de las autoridades públicas).

15 — Στο δίκαιο της Ένωσης, σε περίπτωση διαστάσεως μεταξύ των αποδόσεων ρυθμίσεως του δικαίου της Ένωσης στις διάφορες γλώσσες, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται βάσει της όλης οικονομίας και του σκοπού που επιδιώκεται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος. Βλ., ιδίως, απόφαση της 9ης Απριλίου 2014, GSV (C-74/13, EU:C:2014:243, σκέψη 27).

16 — Αιτιολογική σκέψη 16 της οδηγίας 2003/4.

17 — Άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως του Ώρχους και άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/4.

49. Ανάλογη διάταξη περιλαμβανόταν ήδη στο άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ[18], η οποία χρησίμευσε ως υπόδειγμα για την εκπόνηση της Συμβάσεως του Ώρχους. Στην απόδοση στη γαλλική γλώσσα της οδηγίας 90/313 χρησιμοποιήθηκε ο όρος «délibérations», ο οποίος υιοθετήθηκε και στη Σύμβαση του Ώρχους. Επομένως, οι συντάκτες της συμβάσεως επέλεξαν να μην αντικαταστήσουν αυτόν τον όρο με άλλον γενικότερο.

50. Κατά την άποψή μου, η συσταλτική ερμηνεία του οικείου λόγου απορρίψεως, σύμφωνα με την οποία ο όρος περιορίζεται στις «εσωτερικές» εργασίες αρχής, μπορεί να θεμελιωθεί και στην ανάλυση που περιέχεται στον οδηγό εφαρμογής της Συμβάσεως του Ώρχους[19], ο οποίος αποτελεί επεξηγηματικό έγγραφο που λαμβάνεται υπόψη για την ερμηνεία της συμβάσεως, μολονότι δεν έχει δεσμευτική ισχύ[20].

51. Φρονώ επίσης ότι η έννοια των «εργασιών» πρέπει να γίνει δεκτό ότι αφορά αποκλειστικά το στάδιο των διαβουλεύσεων των διαδικασιών λήψεως αποφάσεων, όπως προκύπτει από τους όρους που χρησιμοποιούνται στην απόδοση στη γαλλική γλώσσα της Συμβάσεως του Ώρχους και στην απόδοση στη γερμανική, τη γαλλική και την ιταλική γλώσσα της οδηγίας 2003/4.

52. Συναφώς επισημαίνω ότι το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να ερμηνεύσει το άρθρο 4, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2003/4, από διαφορετική βέβαια οπτική γωνία, στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Flachglas Torgau[21].

53. Ερμηνεύοντας την προϋπόθεση σύμφωνα με την οποία ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εργασιών των δημοσίων αρχών πρέπει να «προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο», το Δικαστήριο έκρινε ότι αυτό προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ότι το εθνικό δίκαιο καθορίζει σαφώς το περιεχόμενο της έννοιας των «εργασιών» των δημόσιων αρχών του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2003/4, το οποίο «παραπέμπει στα τελικά στάδια των διαδικασιών λήψεως αποφάσεων των δημόσιων αρχών»[22].

54. Μολονότι το Δικαστήριο, με την απόφαση αυτή, δεν αποφάνθηκε ρητώς σχετικά με το περιεχόμενο της έννοιας των «εργασιών», φρονώ ότι μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι η εν λόγω έννοια πρέπει να οριοθετηθεί σαφώς και δεν μπορεί να καλύπτει το σύνολο της διαδικασίας ενώπιον αρχής.

18 — Οδηγία του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος (ΕΕ 1990, L 158, σ. 56).

19 — Βλ. Stec, S., κ.λπ. Casey-Lefkowitz, S., και Jendrośka, J., *The Aarhus Convention: An Implementation Guide*, Ηνωμένα Έθνη, Νέα Υόρκη, Γενεύη, 2000, σ. 81. Σύμφωνα με τον οδηγό, «la convention d'Aarhus ne donne pas de définition des "délibérations des autorités publiques", mais l'une des interprétations est qu'il peut s'agir de délibérations concernant les opérations internes d'une autorité publique et non de délibération des autorités publiques sur des questions de fond relevant de leur domaine de compétence» (σ. 74 του γαλλικού κειμένου) («The Convention does not define 'proceedings of public authorities' but one interpretation is that these may be proceedings concerning the internal operations of a public authority and not substantive proceedings conducted by the public authority in its area of competence» [«Η Σύμβαση του Ώρχους δεν περιέχει ορισμό των "εργασιών των δημόσιων αρχών", αλλά μία ερμηνεία είναι ότι μπορεί να πρόκειται για εργασίες σχετικές με την εσωτερική λειτουργία δημόσιας αρχής και όχι εργασίες των δημόσιων αρχών σχετικά με τα ζητήματα ουσίας της αρμοδιότητάς τους»]). Η ίδια θέση εκφράζεται στη δεύτερη έκδοση του οδηγού (σ. 86 του αγγλικού κειμένου). Το έγγραφο δημοσιεύεται στον δικτυακό τόπο http://www.unece.org/environmental-policy/conventions/public-participation/aarhus-convention/key-guidance-material.html.

20 — Απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Fish Legal και Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, σκέψη 38).

21 — Απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012 (C-204/09, EU:C:2012:71).

22 — Απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2012:71, σκέψη 63).

55. Με τις προτάσεις της στην ίδια υπόθεση, η γενική εισαγγελέας E. Sharpston, μολονότι υπογράμμισε τις διαφοροποιήσεις μεταξύ των αποδόσεων στις διάφορες γλώσσες, έκρινε ότι η έννοια των «διαδικασιών των δημόσιων αρχών» πρέπει να περιορίζεται, το πολύ, στην έκφραση απόψεων και τις συζητήσεις σχετικά με πολιτικές επιλογές στο πλαίσιο διαδικασιών λήψεως αποφάσεων[23]. Με την ερμηνεία αυτή, ακολούθησε την περιοριστική προσέγγιση που υποστήριζε η Επιτροπή στην υπόθεση εκείνη, η οποία βασιζόταν στην απόδοση της οδηγίας 2003/4 στη γαλλική και στη γερμανική γλώσσα[24].

56. Με απόφαση που εκδόθηκε κατόπιν της αποφάσεως Flachglas Torgau[25], την οποία επικαλείται η αναιρεσείουσα, το Bundesverwaltungsgericht (ομοσπονδιακό διοικητικό δικαστήριο, Γερμανία) ερμήνευσε τον επίδικο λόγο απορρίψεως υπό την έννοια ότι περιορίζεται στη διαδικασία διαβουλεύσεως καθεαυτή, δηλαδή στη διαδικασία προβληματισμού υπό στενή έννοια, αποκλειομένων των πληροφοριών που αποτελούν την πραγματική βάση των λαμβανομένων αποφάσεων, οι οποίες προστατεύονται μόνον εφόσον επιτρέπουν την εξαγωγή σαφών συμπερασμάτων όσον αφορά τη διαδικασία διαβουλεύσεως[26].

57. Προτείνω στο Δικαστήριο να ακολουθήσει ουσιαστικά την ίδια ερμηνεία στην κρινόμενη υπόθεση. Μια τέτοια προσέγγιση θα επιτρέψει να εξασφαλιστεί συνεκτικότητα στην εφαρμογή αυτού του λόγου απορρίψεως, ο οποίος είναι εφαρμοστέος, σύμφωνα με τη Σύμβαση του Ώρχους, τόσο στα κράτη μέλη όσο και στα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

58. Ασφαλώς, δεν αποκλείεται ο νομοθέτης της Ένωσης, κατά την εφαρμογή μιας νομικής έννοιας που συνδέεται με διεθνή δέσμευση να έλαβε υπόψη τις ιδιαιτερότητες της λειτουργίας της Ένωσης, η οποία μπορεί να διαφέρει από τη λειτουργία κράτους μέλους[27]. Εντούτοις, εν προκειμένω, δεν αντιλαμβάνομαι τον λόγο για τον οποίο ιδιαιτερότητες αυτού του είδους θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν ερμηνεία της έννοιας των «εργασιών» διαφορετική από εκείνη που προκύπτει από την οδηγία 2003/4.

59. Όπως προανέφερα, το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Ώρχους.

60. Η εξαίρεση σχετικά με τις αιτήσεις προσβάσεως σε πληροφορίες την οποία προβλέπουν οι εν λόγω διατάξεις του δικαίου της Ένωσης πρέπει, επομένως, να γίνει νοητή υπό την έννοια ότι αφορά τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των «εργασιών των δημόσιων αρχών» και καλύπτει τις πληροφορίες των οποίων η δημοσιοποίηση είναι δυνατόν να πλήξει την εμπιστευτικότητα της διαδικασίας διαβουλεύσεως στο πλαίσιο των διαδικασιών λήψεως αποφάσεων. Μια τέτοια στενή ερμηνεία αποκλείει a priori, όπως υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, τις πληροφορίες που αποτελούν απλώς την πραγματική βάση από την οποία τροφοδοτείται η διαδικασία λήψεως αποφάσεων.

23 — Προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στην υπόθεση Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2011:413, σημείο 83).

24 — Προτάσεις της γενικής εισαγγελέα E. Sharpston στην υπόθεση Flachglas Torgau (C-204/09, EU:C:2011:413, σημείο 81). Στην υπόθεση εκείνη, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστήριζε ότι ο όρος «εργασίες» περιλαμβάνει ενδοϋπηρεσιακές συζητήσεις, αλλά όχι δεδομένα ή στατιστικά στοιχεία στα οποία βασίστηκαν οι ως άνω συζητήσεις και οι αποφάσεις οι οποίες ακολούθησαν.

25 — Απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 2012 (C-204/09, EU:C:2012:71).

26 — Απόφαση της 2ας Αυγούστου 2012, 7 C 7.12, σκέψεις 26 και 27 (ECLI:DE:BVerwG:2012:020812U7C7.12.0).

27 — Λαμβάνοντας ακριβώς υπόψη αυτές τις ιδιαιτερότητες, η Ένωση, με δήλωση που κατέθεσε σύμφωνα με το άρθρο 19 της Συμβάσεως του Ώρχους, υπογράμμισε ότι «τα κοινοτικά όργανα θα εφαρμόζουν τη σύμβαση στο πλαίσιο των ισχυόντων και μελλοντικών κανόνων σχετικά με την πρόσβαση στα έγγραφα και άλλων συναφών κανόνων κοινοτικού δικαίου στον τομέα που καλύπτει η σύμβαση». Βλ. και απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, ClientEarth κατά Επιτροπής (C-612/13 P, EU:C:2015:486, σκέψεις 40 και 41).

61. Γνωρίζω ότι η ερμηνεία αυτή αποκλίνει από το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, το οποία αναφέρεται σε κάθε έγγραφο «που συντάχθηκε από ένα θεσμικό όργανο για εσωτερική χρήση ή που έχει παραληφθεί από ένα θεσμικό όργανο, και το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει» [28].

62. Τούτο οφείλεται στο ότι ο νομοθέτης της Ένωσης, θέτοντας σε εφαρμογή τη Σύμβαση του Ώρχους έναντι των θεσμικών οργάνων της Ένωσης με τον κανονισμό 1367/2006, επέλεξε να μην μεταφέρει τους λόγους αρνήσεως που περιέχονται στην εν λόγω σύμβαση, αλλά να παραπέμψει στον κανονισμό 1049/2001, στον οποίο δεν χρησιμοποιείται η ίδια ορολογία [29].

– Ανάλυση των διαπιστώσεων του Γενικού Δικαστηρίου

63. Οι επικρίσεις που διατυπώνει η αναιρεσείουσα αφορούν, αφενός, τις σκέψεις 80 έως 82 και, αφετέρου, τις σκέψεις 87 έως 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

64. Με τις σκέψεις 79 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η διαφάνεια και η συμμετοχή των πολιτών προϋποθέτει τη δυνατότητα ασκήσεως κριτικής και διατυπώσεως ερωτημάτων αναφορικά με την ακρίβεια των δεδομένων· κατά συνέπεια, ο κίνδυνος κριτικής δεν μπορεί να αποτελέσει λόγο απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως στις πληροφορίες (σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

65. Συναφώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, βασιζόμενο στη νομολογία σχετικά με το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1049/2001 [30], ότι η επίμαχη διοικητική διαδικασία απαιτούσε ενισχυμένη προστασία, εφόσον η πρόσβαση στις σχετικές πληροφορίες θα επέτρεπε στους ενδιαφερομένους να προσπαθήσουν να ασκήσουν επιρροή στη διαδικασία και ότι, συνεπώς, οι σχετικές διοικητικές διαδικασίες έπρεπε να προστατευθούν από έξωθεν πιέσεις, προκειμένου να μην θιγεί η ομαλή διεξαγωγή των συζητήσεων (σκέψεις 80 και 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

66. Επισημαίνω ότι αυτή η νομική επιχειρηματολογία, η οποία ισχύει απολύτως στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων τον οποίο αφορούσε η απόφαση Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής [31] στην οποία παραπέμπει το Γενικό Δικαστήριο, δεν μπορεί να μεταφερθεί ανεπιφύλακτα στον τομέα της προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες.

67. Όπως ορθώς επισημαίνει η αναιρεσείουσα, ο ίδιος ο σκοπός της Συμβάσεως του Ώρχους και των νομοθετικών πράξεων με τις οποίες τέθηκε σε εφαρμογή στο δίκαιο της Ένωσης είναι να εξασφαλιστεί αυξημένη διαφάνεια στη διοίκηση και να επιτραπεί η πρόσβαση του κοινού στις περιβαλλοντικές πληροφορίες, προκειμένου να του δοθεί η ευκαιρία να εκφράσει τις ανησυχίες του [32].

68. Επομένως, στον τομέα τον οποίον αφορά η Σύμβαση του Ώρχους, η διοίκηση δεν μπορεί να επικαλεστεί τη δυνατότητα ασκήσεως κριτικής και προσπάθειας επηρεασμού της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων ως λόγο απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως σε πληροφορίες.

28 — Το δεύτερο εδάφιο της ίδιας παραγράφου, του οποίου δεν γίνεται επίκληση εν προκειμένω, αφορά την πρόσβαση σε «έγγραφα που περιέχουν απόψεις για εσωτερική χρήση, ως μέρος συζητήσεων και προκαταρκτικών διαβουλεύσεων εντός του σχετικού θεσμικού οργάνου».

29 — Κατά τον χρόνο μεταφοράς της Συμβάσεως του Ώρχους στο δίκαιο της Ένωσης, ορισμένοι συγγραφείς επισήμαναν ότι ο κανονισμός 1049/2001 περιείχε στοιχεία που δεν συνάδουν με τη σύμβαση. Βλ. Krämer, L., «Access to Environmental Information in an Open European Society – Directive 2003/4», *College of Europe Research Papers*, 5/2003, σ. 28.

30 — Απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011, Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής (C-506/08 P, EU:C:2011:496, σκέψεις 86 και 87), καθώς και προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην εν λόγω υπόθεση (C-506/08 P, EU:C:2011:107, σημεία 65 έως 67).

31 — Απόφαση της 21ης Ιουλίου 2011 (C-506/08 P, EU:C:2011:496).

32 — Βλ. αιτιολογική σκέψη 9 της Συμβάσεως του Ώρχους, αιτιολογική σκέψη 1 της οδηγίας 2003/4 και αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1367/2006.

69. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον διαπίστωσε ότι οι ζητούμενες πληροφορίες εμπίπτουν στον τομέα τον οποίο διέπει η Σύμβαση του Ώρχους και ο κανονισμός 1367/2006, δεν μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε νομικό σφάλμα, να στηριχθεί στην, αντλούμενη από άλλον τομέα δραστηριότητας της Ένωσης, άποψη ότι η διοικητική δράση της Επιτροπής πρέπει, όπως και οι ένδικες διαδικασίες[33], να προστατεύεται προκειμένου να εξασφαλίζεται η ομαλή διεξαγωγή των συζητήσεων (σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

70. Εξάλλου, ούτε η αιτιολογία την οποία παραθέτει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διοικητική δράση δεν απαιτεί τόσο εκτεταμένη πρόσβαση σε πληροφορίες όσο η νομοθετική δράση, ισχύει στον τομέα τον οποίον αφορά η Σύμβαση του Ώρχους. Πράγματι, σκοπός της εν λόγω συμβάσεως είναι η ενίσχυση της διαφάνειας, ιδίως στο πλαίσιο της διοικητικής δράσεως, δεδομένου ότι η άσκηση της νομοθετικής εξουσίας εξαιρείται από το πεδίο εφαρμογής της[34].

71. Επομένως, οι αιτιολογίες που περιέχονται στις σκέψεις 80 έως 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν συνάδουν προς τους σκοπούς της Συμβάσεως του Ώρχους και του κανονισμού 1367/2006 και παραβιάζουν την αρχή της συσταλτικής ερμηνείας των λόγων αρνήσεως της προσβάσεως σε πληροφορίες την οποία προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως του Ώρχους και το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

72. Στη συνέχεια, με τις σκέψεις 86 έως 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι οι ζητούμενες πληροφορίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του προβαλλόμενου λόγου απορρίψεως, δεδομένου ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι άπτονται της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως αυτής καθεαυτήν, αλλά αποκλειστικά της πραγματικής βάσεως της εν λόγω διαδικασίας (σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

73. Συναφώς το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, παραπέμποντας στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001, ότι ένα θεσμικό όργανο έχει τη δυνατότητα να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο «το οποίο σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει», καθόσον η χρήση αυτής της εκφράσεως επιτρέπει, κατά το Γενικό Δικαστήριο, την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως στα έγγραφα που συνδέονται άμεσα με τα ζητήματα τα οποία αφορά η διαδικασία λήψεως αποφάσεων (σκέψεις 87 και 88 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

74. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι αυτό ίσχυε για τις επίδικες πληροφορίες, εφόσον αφορούν δεδομένα τα οποία τα κράτη μέλη υποχρεούνται να διαβιβάσουν στην Επιτροπή προκειμένου να υπολογιστούν τα δωρεάν δικαιώματα εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, σύμφωνα με το άρθρο 11 της οδηγίας 2003/87 και με το άρθρο 15 της αποφάσεως 2011/278/ΕΕ[35]. Επομένως, οι εν λόγω πληροφορίες «συνδέονταν άμεσα με το ζήτημα που εξετάστηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων» και, ως εκ τούτου, σχετίζονταν «με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει» το θεσμικό όργανο (σκέψεις 89 και 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

75. Επισημαίνω ότι η συλλογιστική που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο δεν λαμβάνει υπόψη το ότι η εξαίρεση σχετικά με τις αιτήσεις προσβάσεως σε έγγραφα η οποία προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 πρέπει, στον τομέα τον οποίον αφορά η Σύμβαση του Ώρχους και ο κανονισμός 1367/2006, να ερμηνεύεται συσταλτικά και υπό το πρίσμα του εξαντλητικού καταλόγου των λόγων αρνήσεως που προβλέπει η εν λόγω σύμβαση.

33 — Στις προτάσεις στις οποίες παραπέμπει το Γενικό Δικαστήριο, η γενική εισαγγελέας J. Kokott θεώρησε ότι οι διοικητικές διαδικασίες, ιδίως στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων, πρέπει να προστατεύονται από την άσκηση έξωθεν πιέσεων, όπως οι ένδικες διαδικασίες. Βλ. προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Σουηδία κατά MyTravel και Επιτροπής (C-506/08 P, EU:C:2011:107, σημεία 65 έως 67).

34 — Μολονότι ο νομοθέτης της Ένωσης επέλεξε να επεκτείνει το συμβατικό καθεστώς και στη νομοθετική δράση της Ένωσης. Βλ. άρθρο 2, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως του Ώρχους και αιτιολογική σκέψη 7 του κανονισμού 1367/2006.

35 — Απόφαση της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2011, σχετικά με τον καθορισμό ενωσιακών μεταβατικών κανόνων για την εναρμονισμένη δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής κατ' εφαρμογή του άρθρου 10α, της οδηγίας 2003/87/ΕΚ (ΕΕ 2011, L 130, σ. 1).

76. Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Ώρχους, ένα αίτημα για περιβαλλοντικές πληροφορίες δύναται να απορρίπτεται οσάκις έχει αρνητικές επιπτώσεις «στον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εργασιών των δημοσίων αρχών, σε περίπτωση που ο εν λόγω εμπιστευτικός χαρακτήρας προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο». Κατά την άποψή μου, αυτός ο λόγος απορρίψεως πρέπει να γίνει νοητός υπό την έννοια ότι αφορά το στάδιο διαβουλεύσεως των διαδικασιών λήψεως αποφάσεων και δεν καλύπτει το σύνολο της διοικητικής διαδικασίας [36].

77. Λαμβανομένου υπόψη αυτού του λόγου απορρίψεως τον οποίο προβλέπει η Σύμβαση του Ώρχους, η ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 την οποία ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 87 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι υπερβολικά διασταλτική, διότι καλύπτει δυνητικά κάθε έγγραφο που σχετίζεται με θέμα επί του οποίου δεν έχει αποφασίσει δημόσια αρχή [37].

78. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή της συσταλτικής ερμηνείας των λόγων απορρίψεως την οποία προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, καθώς επίσης παρέβη την υποχρέωση σύμφωνης προς τη Σύμβαση του Ώρχους ερμηνείας [38].

Προκαταρκτικό συμπέρασμα

79. Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, φρονώ ότι, στις σκέψεις 80 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 1049/2001 σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

80. Επομένως, φρονώ ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί, χωρίς να απαιτείται εξέταση του δεύτερου λόγου αναιρέσεως.

Επί των συνεπειών της αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως

81. Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο δύναται, σε περίπτωση αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση.

82. Εκτιμώ ότι ο όρος αυτός πληρούται εν προκειμένω.

83. Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα θεμελίωσε την αίτηση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως σε δύο ουσιαστικά λόγους, εκ των οποίων ο πρώτος αντλούνταν από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006.

84. Από τα σημεία 76 έως 78 των παρουσών προτάσεων συνάγεται ότι ο λόγος αυτός πρέπει να γίνει δεκτός.

36 — Βλ. σημείο 60 των παρουσών προτάσεων.

37 — Επισημαίνω ότι, στην πλέον πρόσφατη νομολογία του σχετικά με την πρόσβαση σε περιβαλλοντικές πληροφορίες, το Γενικό Δικαστήριο ακολούθησε σημαντικά περιοριστικότερη ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως του κανονισμού 1049/2001. Βλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2016, PAN Europe κατά Επιτροπής (T-51/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:519, σκέψεις 30 έως 37).

38 — Βλ. σημείο 39 των παρουσών προτάσεων.

85. Όπως ορθώς επισήμανε η αναιρεσείουσα με την προσφυγή της και τη συμπληρωματική προσφυγή της, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, καθόσον έκρινε ότι οι πληροφορίες τις οποίες ζήτησε η αναιρεσείουσα καλύπτονταν από τον λόγο απορρίψεως που άπτεται του κινδύνου να επηρεαστεί σοβαρά η διαδικασία λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής.

86. Εφόσον πρόκειται για αίτηση προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του κανονισμού 1367/2006, πράγμα που δεν αμφισβητούν οι διάδικοι, ο λόγος αυτός απορρίψεως πρέπει, υπό το πρίσμα του άρθρου 4, παράγραφος 4, στοιχείο α', της Συμβάσεως του Ώρχους, να γίνει νοητός υπό την έννοια ότι διώκει την προστασία του εμπιστευτικού χαρακτήρα των εργασιών δημόσιας αρχής.

87. Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν απέδειξε υπό ποια έννοια η πρόσβαση σε πληροφορίες που αποτελούν απλώς το πραγματικό θεμέλιο της μελλοντικής αποφάσεώς της, δηλαδή τα δεδομένα που διαβίβασε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και είναι αναγκαία για τον υπολογισμό των δωρεάν δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου κατά το άρθρο 11 της οδηγίας 2003/87 και το άρθρο 15 της αποφάσεως 2011/278, θα μπορούσε να επηρεάσει τη διαδικασία διαβουλεύσεως που αφορούσε τη λήψη της σχετικής αποφάσεως.

88. Η συλλογιστική την οποία ακολούθησε η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση και η οποία στηρίζεται στο ότι η πλήρης δημοσιοποίηση των εν λόγω πληροφοριών θα επέτρεπε στο κοινό να θέσει ερωτήματα ή να ασκήσει κριτική σε σχέση με πληροφορίες διαβιβασθείσες από τα κράτη μέλη, πράγμα που θα κινδύνευε να θέσει προσκόμματα στη διαδικασία λήψεως αποφάσεων, να την καθυστερήσει και να επηρεάσει δυσμενώς τον διάλογο μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών, δεν είναι λυσιτελής λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του κανονισμού 1367/2006 και της Συμβάσεως του Ώρχους, ο οποίος συνίσταται στην ενίσχυση της διαφάνειας της διοικητικής δράσεως στον τομέα του περιβάλλοντος.

89. Εξάλλου, κατά παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1367/2006, η επίδικη απόφαση δεν διευκρινίζει αν οι ζητούμενες πληροφορίες αφορούν ή όχι εκπομπές στο περιβάλλον και δεν λαμβάνει υπόψη το δημόσιο συμφέρον που εξυπηρετείται από τη δημοσιοποίηση [39].

90. Όσον αφορά το δημόσιο συμφέρον, επισημαίνω ότι ένας από τους σκοπούς του δικαιώματος προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες είναι η ευαισθητοποίηση του κοινού σε περιβαλλοντικά προβλήματα και η παροχή σε αυτό της δυνατότητας να εκφράζει τις ανησυχίες του. Όπως ορθώς επισημαίνει η αναιρεσείουσα με το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε πρωτοδίκως, ενδεχόμενες υποδείξεις του κοινού όσον αφορά πιθανά σφάλματα σχετικά με τα δεδομένα των κρατών μελών, θα επιτρέψουν στην Επιτροπή να ασκήσει καλύτερα τα προβλεπόμενα από το άρθρο 15, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2011/278 καθήκοντά της.

91. Τέλος, επισημαίνω ότι ουδεμία επιρροή ασκεί το γεγονός ότι, εν προκειμένω, η αίτηση προσβάσεως προέρχεται από επιχείρηση που είναι και η ίδια δικαιούχος του καθεστώτος δωρεάν δικαιωμάτων. Το δικαίωμα προσβάσεως σε περιβαλλοντικές πληροφορίες εξασφαλίζεται σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, χωρίς να υποχρεούται να επικαλεστεί οιοδήποτε σχετικό συμφέρον [40]. Κατά συνέπεια, ουδεμία επιρροή ασκεί τυχόν ύπαρξη ανάλογου συμφέροντος. Εξάλλου, ακόμη και αν η

39 — Σε παρόμοιο πλαίσιο που αφορούσε την πρόσβαση σε πληροφορίες σχετικά με την πώληση δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, βλ. προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση Ville de Lyon (C-524/09, EU:C:2010:613, σημεία 69 έως 74). Επισημαίνω ότι το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/4 αποκλείει τη δυνατότητα επικλήσεως του λόγου απορρίψεως που άπτεται του εμπιστευτικού χαρακτήρα των διαδικασιών των δημόσιων αρχών όταν η αίτηση προσβάσεως αφορά πληροφορίες σχετικά με εκπομπές στο περιβάλλον. Μολονότι ο κανονισμός 1367/2006 δεν περιέχει ανάλογο περιορισμό, εκφράζω αμφιβολίες για το κατά πόσον η Επιτροπή μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς αυτόν τον λόγο απορρίψεως σε μια τέτοια περίπτωση, δεδομένου ότι τα κράτη μέλη δεν διαθέτουν αυτή τη δυνατότητα.

40 — Αιτιολογική σκέψη 8 της οδηγίας 2003/4. Βλ. αποφάσεις της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Fish Legal και Shirley (C-279/12, EU:C:2013:853, σκέψη 36), και της 6ης Οκτωβρίου 2015, East Sussex County Council (C-71/14, EU:C:2015:656, σκέψη 56).

αναιρεσείουσα, ως δικαιούχος των δικαιωμάτων, έχει ιδιαίτερο συμφέρον στην ακρίβεια των πληροφοριών που χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό των δικαιωμάτων, δεν αποκλείεται το συμφέρον της να ταυτίζεται με το δημόσιο συμφέρον να λαμβάνει η Επιτροπή τις αποφάσεις που αφορούν το περιβάλλον βάσει ακριβών και επικαιροποιημένων πληροφοριών.

92. Κατά συνέπεια, θα πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος προσφυγής και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί ο δεύτερος λόγος προσφυγής, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001.

93. Εν πάση περιπτώσει, η τελευταία αυτή διάταξη δεν αποτελεί εν προκειμένω πραγματικά αυτοτελή λόγο απορρίψεως ο οποίος να μπορεί να δικαιολογήσει τη διατήρηση του κύρους της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, η εναντίωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, αιτιολογείται επίσης από λόγους προστασίας της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού (σκέψη 127 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

Πρόταση

94. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 11ης Δεκεμβρίου 2014, Saint-Gobain Glass Deutschland κατά Επιτροπής (T-476/12, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1059),

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 17ης Ιανουαρίου 2013 (GestDem 3273/2012), περί μερικής απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφο που διαβίβασε στην Επιτροπή η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στο πλαίσιο της διαδικασίας κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου την οποία προβλέπει το άρθρο 10α της οδηγίας 2003/87/ΕΚ, και

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.